

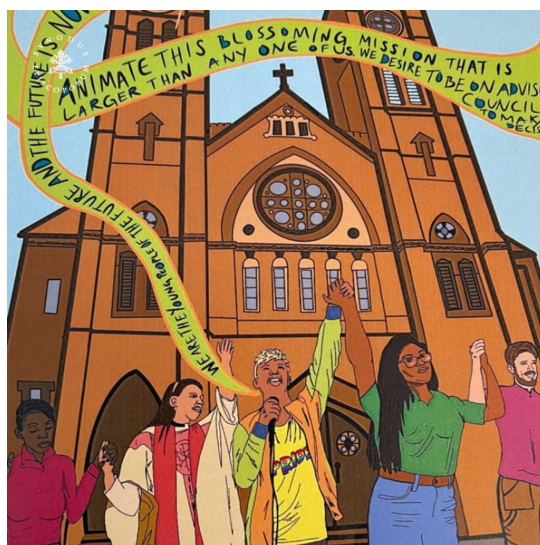
V tejto chvíli sa už celkom zjavne zdá, že Cirkev môže zachrániť azda len... návrat k tradičnej liturgii

Matej Gavlák

6. októbra 2022 ✝ Cirkev ✝ Komentár

Keď som nedávno uvidel dnes už slávne kresby k Synode o synodalite (akýsi „III. vatikánsky koncil“?), uvedomil som si jedno – toto katolícka Cirkev pohromade už nedokáže prežiť. 10, 15, 20 rokov a je zrejmé koniec. Ako by to aj mohla prežiť? Homosexuálne skutky sú od prírody odpudzujúce. Človek má prirodzenú tendenciu cítiť odpor k dvom chlapom, ktorí sa na verejnosti držia za ruky, či sa to niekomu páči alebo nie. A pri pomyslení, čo títo dvaja muži robia v súkromí...

Ako môžu teraz nemeckí a belgickí biskupi prichádzať s tým, že chcú „požehnávať“ takéto „zväzky“? Ako môže ona synoda prichádzať s návrhom „inkluzívnosti“ – tzn. „*prijímania takých, akí sú*“? Keď ja zhreším – utekám na spoveď, nepožadujem, aby Cirkev požehnávala nešťastný stav, do ktorého som vlastnou slabosťou/tuposťou upadol. Je to normálne. Prečo však títo ľudia požadujú, aby Cirkev požehnávala ich hriech? A čo je ešte dôležitejšie – prečo na túto hru Cirkev v niektorých krajinách pristupuje?

Ilustračný obrázok, zdroj: facebook.com / Synod.va

Podobne je to aj s transgender ideológiou. Táto teória ľuďom viditeľne škodí, veď dnes vo svete bolo nejedno dieťa už doslova zohavené. Prečo potom synoda požaduje prijímať takýchto ľudí – s ich nebezpečnými názormi? Boh stvoril muža a ženu, ale to týchto ľudí nezaujíma. Jediné, čo ich zaujíma, je „otvorenejšia Cirkev“. Keď oni neposlúchajú Boha, prečo by mala Cirkev poslúchať ich? A napriek tomu to robí. Údajne je to z lásky. Je to však naozaj z lásky? A ku komu? Nie je to skôr zo... slabosti? Z pocitu odcudzenosti v tomto novom úžasnom svete plnom bratstva (však, slobodomurári) a čarovných technológií? Vo svete, v ktorom „stredoveká“ a „tmárska“ inštitúcia vlastne nemá čo robiť – leda tak sa mu prispôbovať? (A ani to nebude časom stačiť, staval by som za to dvacku.)

„Stredovek už skončil“

Presne tak – súčasná Cirkev a veľká väčšina veriacich, ako sa zdá, dospela k názoru, že sa časy zmenili a že sa teda musí zmeniť aj „zatuchnutá“ inštitúcia zvaná katolícka Cirkev. Veď stredovek skončil pred päťsto rokmi! Už ani ten II. vatikánsky koncil nekorešponduje s dnešnou dobou – veď ten sa konal pred 60 rokmi! Naši deduškovia a babičky boli vtedy mladí a narodili sa im naši rodičia – ktorí sa už medzitým stali sami starými rodičmi. II. vatikánsky koncil priniesol novú omšu, veď sa tak aj volá – Novus ordo missae (NOM, omša podľa misála Pavla VI.) – no v roku 2022 to už nestačí. Pardon, ale milénium bolo pred dvadsaťdva rokmi.

Lenže táto paradigma je od základu chybná. Áno, doba sa mení, ľudia prichádzajú a odchádzajú, chodili po Mesiaci a vymysleli facebook, ale... kríž zostáva pevne stáť. Boh je ten istý včera, dnes a naveky. Boha nemožno zmeniť. Možno zmeniť nanajvýš tak svoje srdcia tým, že prijmem do nich večné Božie zákony a tie sú jasné: „Nepokradneš!“; „Nezosmilníš!“. Dnešná doba hovorí, že keď „smilník smilní“, treba ho prijať „takého, aký je“.

Áno? A načo sú potom v kostoloch spovednice? Načo v nich niektorí kňazi vysedávajú celé dni, keď ani jeden z najťažších hriechov vôbec nie je natoľko závažný, aby stál za úprimnú ľútosť a aspoň pokus o nápravu?!? V čom je moja pýcha horšia od homosexuálnych aktov niekoho iného? V čom? V čom? A možno v ničom. Možno aj moju pýchu by kardinál Marx požehnal, keby som ho o to požiadal so slzami v očiach.

Holandsko a Belgicko

Naozaj sa chce katolícka Cirkev vydať týmto smerom? Pretože presne týmto smerom sa vyberá. A ľudia tlieskajú. Na otázku, ako belgickí veriaci vnímajú to, že ich biskupi požehnávajú homozväzky, jeden katolík z Belgicka napísal:

„Nuž, v Belgicku dostávajú biskupi kvázi jednomyselný súhlas. Samozrejme v sekulárnych médiách, ale aj, a to veľmi silný, v zostávajúcej kresťanskej komunite, na teologickom oddelení univerzity v Leuvene a medzi učiteľmi náboženstva. Kardinál De Kesel je otvoreným obhajcom liberalizmu a modernity a Cirkev by sa mala podľa neho integrovať do liberalizmu. V jednom prejave za druhým, ako aj vo svojej nedávnej knihe, opakuje, že „by sme mali byť vďační za liberalizmus, pretože teokracia by bola hrozná.“¹

Sme vo vlaku, ktorý sa už – ako sa zdá – nedá zastaviť, veď skupiny na synode sa vyjadrujú jasne: Cirkev potrebuje viac inklúzie, potrebuje prijímať LGBT ľudí (lebo trpia a to je naša vina), potrebuje sa zbaviť diskriminácie voči gender osobám!

Kam však vedie táto „progresívna cesta“, po ktorej sa katolícka Cirkev synodou vyberá? Cesta, ktorú vlastne mnoho z mladých vôbec nechce? Doslova do záhuby. Veď napríklad taká diecéza Haarlem-Amsterdam, kde experimenty s inklúziou vykonávajú už dobrých 50 rokov, ohlásila, že pre nezáujem a neúčast zatvára 99 zo svojich 164 kostolov. A ak sa ich „cesta“ stane normou, nie je ťažké si domyslieť, že aj ich „výsledky“ sa stanú normou.

2 verzus 89

Ak sa vlak novej omše nezadržateľne rúti do zastávky zvanej „inklúzia“, potom možno naozaj nastal čas prestúpiť do vlaku latinskej omše, ktorý smeruje do zastávky s názvom „tradícia“. To, že oba vlaky idú

opačným smerom dosvedčuje aj spomínaný belgický pisateľ:

„Len nepatrná menšina nesúhlasí s týmto krokom našich biskupov. Oni mlčia. Schádzajú sa na latinskú omšu v 5 až 7 zostávajúcich kostoloch. Navzájom sa utešujú, organizujú nedel'ný katechizmus pre svoje deti (tak trochu Benediktova voľba...) a čakajú na nového konzervatívneho pápeža. Ja som medzi nimi.“

Slovensko ešte dnes nie je tam, kde je Belgicko. Ale bude tam tak o 10 – 15 rokov.

Konzervatívny stĺpčekár Michael Brendan Dougherty z *New York Times* je toho názoru, že nová omša prináša novú, svetskejšiu vieru, ktorá sa s vierou našich predkov rozchádza. A potvrdzujú to aj štatistiky:

Len 2 % tradičných katolíkov schvaľujú antikoncepciu, v porovnaní s 89 % katolíkov navštevujúcich NOM. Potraty schvaľuje len 1 % tradičných oproti 55 % tých, čo navštevujú novú omšu. 2 % návštevníkov tradičnej latinskej omše schvaľovalo „manželstvá homosexuálov“ v porovnaní so 67 % novej.²

Alebo ešte inak – 99 % až 100 % katolíkov v nemecky hovoriacich krajinách spolu sexuálne žije ešte pred manželstvom (ak sa vôbec niekedy vezmú). Takto sa však katolíci nikdy vo svojich 2000-ročných dejinách nesprávali. A teraz chceme ešte navyše tvrdiť, že je v poriadku, ak budú viesť homosexuálny život? Je toto naozaj tá istá viera? Môže byť Trabant Mercedesom len preto, že má na kapote prilepenú značku Mercedesu?

Inklúzia a tradícia

Ak takto prežívajú svoju „vieru“ rodičia, ako ju budú prežívať ich deti? Aj z príkladu vlastnej širšej rodiny viem, že nijako. Deti z takýchto „rodín“ nevedia ani len modlitbu Otče náš a v kostoloch boli snád', len keď ich krstili (aby babka s dedkom nehundrali...). „Inkluzívna katolícka viera“ vedie doslova do záhuby katolíckej Cirkvi.

Za 30 rokov nebude takáto Cirkev nikoho zaujímať. Hriešnici – ak sú sami k sebe aspoň trochu úprimní – nebudú potrebovať, aby ich hriech požehnával nejaký biskup. Naučia sa žiť aj bez toho. Dúhové vlajky medzitým z kostolov vyženú aj posledné naozajstné rodiny, tak ako sa im to darí robiť už teraz v uliciach našich miest počas pochodov „hrdosti“. Kostoly budú prázdne a z biskupov sa stanú pološtátni úradníci pre oficiálne ceremónie, ako je tomu v Anglicku.

Ak však nejaké kostoly prežívať budú, budú to tie s latinskými omšami. Nejde len o krásu liturgie, ktorá je historická, ale o celkový „koncept“ viery. Prežijú len takí veriaci, ktorí sa v nepriateľskom svete rozhodnú klásť na seba aspoň nejaké nároky: žiť napríklad v čistote pred manželstvom; odmietajú homoideológiu – i keby bol biskup v dúhovej mitre; byť rázne a bez výnimky proti potratom – i keby ich za to médiá a okolie nazývali „extrémistami“. Bude to odpor k svetu ovládnutého diablom, no predovšetkým láska k Bohu a jeho zákonom, ktorá ich bude spájať a dávať im silu do ďalších bojov. Veď Švejkovia skutočnú vojnu nikdy neprežijú.

Zdroj: flickr.com

A toto sa deje už dnes. Mám nového kamaráta. Je to v Bratislave žijúci 30-ročný Francúz a do kostola začal vôbec prvýkrát chodiť až tento rok v marci. Zo všetkých omší, ktoré si v nedeľu v hlavnom meste mohol vybrať, si vybral... tú latinskú. Hovorí sa, že návrat ku koreňom obnovuje národy. Takmer už niet pochyb, že to bude platiť aj pre katolícku Cirkev, až raz bude jej niekdajšia moc a sláva znovuobnovená. Čím skôr sa vyberie po ceste tradičnej liturgie, tým silnejšia prežije v tomto skazenom svete dneška, ktorý ju chce ovládnuť. A to isté platí aj o viere každého jedného z nás.

[1https://www.theamericanconservative.com/the-final-catholic-generation/](https://www.theamericanconservative.com/the-final-catholic-generation/)

[2https://onepeterfive.com/new-survey-shows-disparity-of-beliefs-between-latin-mass-novus-or-do-catholics/](https://onepeterfive.com/new-survey-shows-disparity-of-beliefs-between-latin-mass-novus-or-do-catholics/)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/v-tejto-chvili-sa-uz-celkom-zjavne-zda-ze-cirkev-moze-zachranit-azda-len-navrat-k-tradicii/>